

радваше! . . . заклати го насамъ-нататъкъ, до като се отдѣли отъ луличката и, като се разширо-
чаваше и клатеше въ въздуха, катурна се по по-
кривката, търкулна се, падна на земята и се пукна,
като остави само едно мокро петно. Милка, като
видя това, намисли веднага нова играчка. Намѣ-
сто луличка тя взе една сламка и на едина ѝ
край, който се потопява въ паницата, направи 4
разрѣза, разпери ги, слѣдъ това постла върху
покривката на масата шалътъ на възпитателката
си и захвана да надува върху него мѣхуръ слѣдъ
мѣхуръ . . . Тѣ се откъсваха и падаха и, когато
тя ги духваше, тѣ отъ ново подскачаха и падаха
пакъ на пода, гдѣто се и пукваха.

Но ето, че и възпитателката ѝ чука отвѣнъ.

— Отвори, немирнице, донесохъ ти млѣко . . .
Съ сапунъ нѣма да се нагълташъ . . .

Милка отключи . . .

— Гледай, — каза тя. — Ще надуя още единъ
Погледни! . . .

Здравко.

Кака се жени.

Свадба у дома настана:
Днесъ се жени кака;
А на мене жално стана
И ми се доплака.

Пѣятъ момитѣ на двора
И хоро играятъ,
Че ще зематъ чужди хора
Кака, — тѣ не знаятъ.